

Keresztyén testvéreim!

A koronavírus okozta sajátos helyzetben, amikor gyülekezeteink nem élhetik a megszokott módon a keresztyéni közösségi életüket, Pál apostol gyülekezetekhez írt leveleinek különös aktualitása van, hiszen az akkori helyzet hasonló volt a mostanihoz: a gyülekezet vezetője (Pál apostol) nem tudott közvetlen módon, testben ott lenni a gyülekezeteiben, csak írásban küldött lelkivezetést tudott „biztosítani” a híveknek.

Az apostol a gyülekezeteknek teljesen eltérő karakterű leveleket írt, (a téma- a terjedelem- a hangulat,- stb. tekintetében) mert annyira különböztek ezek a közösségek egymástól. Az apostol levélírásainak célja a hit elevenné tétele, illetve a helyes dogmatikai irány megtartása (szükség esetén korrigálása) volt, ami rengeteg szempont figyelembe vételét követelte, ő azonban szívesen vesződött ilyen formán ezekkel a gyülekezetekkel, mert az uniformizálás általi leegyszerűsítő lekipásztorolás távol állt tőle.

Tulajdonképpen igazi lekipásztori példakép az apostol, hiszen a gyülekezeteket nem csak megalapította és felügyelte, hanem személyre szabottan vezette is, anélkül, hogy tekintete elől elvesztette volna személyes kapcsolattartásai miatt a gyülekezet egészét. (Ez mindmáig valóságos csoda, ha a lekipásztorok így tudják gyülekezeteiket pásztorolni, arról nem is szólva, hogy az apostolnak mekkora teológiai műveltsége volt, és hogy az anyagiak tekintetében Pál önellátó volt, tehát nem terhelte a gyülekezetet, és nem is függött senkitől.)

Mielőtt még azonban az egekig magasztalnám az apostolt, (aki magát a bűnösök közt elsőnek tartotta, és nagyon nem örülne, ha az ő dicsőítésével takarnám csak Krisztus ragyogását) lépünk tovább, és foglalkozunk leveleivel, azon belül is a hétről hétre egyesével haladó szisztémánk alapján az Efézusi gyülekezethez írt levéllel.

Bevezetésül most csak annyit említek meg, hogy az apostol ebben a gyülekezetben korábban már 2 évet töltött, és hogy a település százezernél több lakosú kisázsiai kereskedő városként stratégiaiag nagy jelentőséggel bírt. A levélírás idején Pál fogoly volt.

A 2. fejezet első két versét választottam alapigéül mára: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ éltmódja szerint, igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.”

Kedves testvéreim! A házi karantén miatt a megszokott struktúrák számos helyen átrendeződtek. Ez némelyeknek akár megkönnyebbülést is hozhatott, másokra viszont terhet rakhatott. Egyesek szabadabbaknak érezhetik most magukat, mások valósággal börtönben, és ezt nem csak arra értem, hogy területileg sok ember néhány négyzetméteren éli az életét immár másfél hónapja, hanem arra is, hogy sokan bizonyos az erősebb karakterű, vagy több hatalommal bíró személyektől most jobban függnek, mint eddig.

A XXI. század embere az ilyen jellegű kiszolgáltatottságokat, függőségeket persze szeretné legyőzni, vagy semminek tekinteni, de ezek valóságával józanul számolnunk kell. Az ember függő lény, és a korszellemnek, mint levegőbeli hatalmasságnak a figyelmen kívül hagyása könnyen tönkre teheti a hitéletünket. Ahogyan a koronavírus ellen, ami szemnek láthatatlan, de hatásában nagyon is kimutatható, védekeznünk kell megelőzéssel, úgy a levegőbeli

hatalmasságok ellen, - amik láthatatlanok, de lelki tudónket megtámadják, és megfullasztanak - hadakoznunk kell.

Ezek a levegőbeli hatalmasságok könnyen elhitetik velünk, hogy nem kell Jézusban hinni, hiszen mindegy, hogy az emberek miben hisznek, valahol minden vallás ugyanarról szól. Az egymásnak ellentétes hitűeket is azonos tekintélyűeknek tartják.

A korszellem elhitei velünk, hogy a hit magánügy, mint ha az egyén független tudna lenni az őt meghatározó (körülvevő, és lelkét is átjáró) közösségtől-kultúrától. (Eszerint pl. nem kell templomba menni, hogy hívő legyen valaki. De próbálná csak valaki azt mondani, hogy nem kell soha koncertre járni, ha jó zenét akarsz hallani: mindjárt kinevetnék.) A minket körülvevő látható és láthatatlan hatalmaknak mindig vannak látható képviselői, és a forradalmi megmozdulásokban ezek eltüntetésétől mindig szabadságot remél az ember, de ez soha nem sikerül. („Mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen.” (Efézus 6,12!)) A tőke elleni harcban például sok tőkést sikerült már eltüntetni, de az embernek a pénztől való abnormális függőségét nem. (Marx nagyon is helyesen fétisizmusnak nevezte kora társadalmának a pénzhez való viszonyulását. Az emberi jólétet egyébként ma sem boldogságban mérik, hanem pénzben...) Ugyanilyen levegőbeli hatalmasság a számok bűvöletében élés. (Bosszantó, hogy ugyanazokról a számokról mennyire mást von le akár két ellentétes politikai párt, de az is ijesztő, hogy csak ami számszerűleg kimutatható, csak azt fogadjuk el értéknek.) Figyeljük csak meg azt is, hogy amikor az emberek gazdaságról beszélnek, akkor rendszerint a gazdagságot értik ez alatt. A jó gazdaság a gazdagság. Csakugyan? Mintha nem is lenne gyakori összefüggés egyes emberek elszegényedése és mások meggazdagodása között...

A törvények, szabályok, szokások is megölhetik a lelkünket, ha nem tudjuk ezeket a helyén kezelni. (Hány házasság fut zátonyra pusztán a kulturális háttér különbözősége miatt, ahol ez a háttér két eltérő élettérre válik, s mindkettő házaselet képtelen befogadni.) Jézust a vallási törvények komolyan vevői gyűlölték a legjobban!

Folytathatnám még a sort, de azt gondolom, elég példát hoztam már arra, hogy mennyire sok hatalmasság vesz körül minket. Láthatók és láthatatlanok. Ezek nem úgy az ellenségeink, hogy gyűlölünk kell őket, és a látható képviselőiket lehetőleg megsemmisítenünk. Hanem ezek között élve a Jézustól tanult módon szabadon élünk.

Krisztus követése nem jelentheti azt, hogy az egyházat olyan önkéntesek szövetségének tekintjük, akik magánéletükben Jézust akarják követni, de a politika, a gazdaság, az oktatás, a kultúra világának alapvetéseit természetesen fogadják el, úgy, ahogyan azt nekik tálalják, és annak hatalmi létjogosultságát meg sem kérdőjelezzik. A mi országunk Isten országa. Láthatatlan, de valós.

Keresztyén hittestvéreim! Hogy ez a mostani (koronavírus járvány miatti) kibillentett állapotunk melyik irányba visz: nem mindegy. Ha a látható-és láthatatlan világ diktálta függőségbe, akkor az nagyon nagy baj. De ha a mi igazodási pontunk Jézus, akkor szobafogságban, sok magányban, esetleg éppen mások túlzó közelségében szenvedve, TV és internet által felkínált valóságdiktálásban is megmaradhatunk szabadoknak. Küzdjünk ezért! Ámen.